

VIII. MEGTALÁLTAM AZ „IGAZSÁGOT” – JÉZUS KRISZTUST

Walter Davis elmondása alapján

1935. december 14-én születtem Forth Worth-ben, Texas államban és életem legnagyobb részében San Bernardinoban és annak közelében éltem Kaliforniában. Abban az időben, amikor először kerültem kapcsolatba Jehova Tanúival az Utolsó Napok Szentjei Újjászervezett Jézus Krisztus Egyháza tagja voltam. (Ez a mormon egyház kisebb szektája, melynek vezetői mind a vallásalapító Joseph Smith próféta közvetlen fiági leszármazottai. Éles ellentétben állnak az Utah állambeli Salt Lake City központú mormonokkal. Utóbbinak ma kb. 16 millió, az előbbinek kb. 1 millió tagja van. – a ford.) Tizennégy éves koromban csatlakoztam ehhez az egyházhoz egyik nagynéném és néhány szomszédom befolyására, akik ott tagok voltak. Fiatalos lelkesedésemben és a Biblia tanításának teljes figyelmen kívül hagyásával igazságnak fogadtam el az egyház minden tanítását és gyakorlatát. Őszintén hittem benne, hogy ez az *egyetlen igaz* vallás a földön. Számomra Joseph Smith Isten prófétája volt, akit azért hívott el, hogy helyreállítsa az igaz egyházat a hitehagyottságból. Arra a hitre jutottam, hogy az ő fiági leszármazottai, mint az egyház elnökei, hozzá hasonlóan próféták, látók és tanítások kinyilatkoztatói voltak. Továbbá, hogy a *Mormon könyve*, valamint a *Tanok és Szövevények* (a mormon tanítás másik „prófétái” könyve, főleg Joseph Smith későbbi kinyilatkoztatásait és tanításait tartalmazza, ihletettnek tartják az előbbivel együtt – a ford.) mint írások egyenrangúak a Bibliával, és hogy folytatólagos (jelenlegi, azaz a mi időnkben való) ihletett kinyilatkoztatások vannak kijelentve a prófétákon keresztül.

Szüleim névleges keresztények voltak és a Déli Baptista hitet vallották. Nem elleneztek túlságosan csatlakozásomat az Újjászervezett Mormon Egyházhoz. Édesanyám apja, habár megmaradt metodistának, olvasta Rutherford bíró könyveit és igazságnak fogadta el tanításait. Édesapja hitnézeteinek következtében édesanyám mindig udvariasan fogadta Jehova Tanút, amikor felkeresték otthonában. Vannak emlékeim kisgyerekkoromból arról, hogy Rutherford bíró fonográffelvételeit hallgattuk. Anyám gyakran fogadott el irodalmat a Tanúktól, de nem hitt abban, amit tanítottak. Először elfogadta az Újjászervezett Mormon Egyház tanításait, de soha nem keresztelkedett meg ott. Én szorgalmasan tanulmányoztam, és lelkesedésem akkora volt, hogy tizenhét éves koromban kineveztek az Ároni Papság diakónusává. (Az Ároni Papság tagja minden mormon férfi 12 éves kortól automatikusan, ez a kiváltságok, a papság „alsó” fokozata, a magasabb a „Melkizédeki” papság – a ford.) Felszentelési ünnepségemen azt mondták nekem (valószínűleg prófécia által), hogy „bátor harcosa leszek az Úrnak az Ő Egyházában”.

Számos dolog történt 1953-ban, melyek együttesen eredményezték azt a döntésemet, hogy elhagyom az Újjászervezett Mormon Egyházat. Édesapámat ekkoriban sztrájkorként alkalmazták és a szakszervezetek által szervezett sztrájkok alatt gyakran társultam hozzá, sokszor figyelmeztető táblát hordozva kis üzletek előtt. Nagyon élénken emlékszem első személyes találkozásomra Jehova Tanúival, miközben sztrájkóri kötelességemet teljesítettem Fontana város üzleti negyedében, Kaliforniában. Egy barátságos, jól öltözött, középkorú férfi jött oda hozzám, aki *Órtorony* és *Ébredjétek!* folyóiratokat tartott a kezében, és tanúskodni kezdett nekem az utcán.

Udvarián meghallgattam, de aztán azt mondtam neki, hogy nem érdekel a vallása, mivel úgy hiszem, hogy én már megtaláltam az igazit. Azt felelte, hogyha nekem birtokomban van az igazság, meg kell azt osztanom és el kell, hogy mondjam másoknak, ahogyan azt Jehova Tanúi teszik. Úgy egy órán keresztül beszélgettem velem és felhívott arra, hogy tanulmányozzam át újra az Újjászervezett Mormon Egyház tanításait, mivel abból számos tétel ellentmond a Bibliának. Elfogadtam tőle a folyóiratokat és megvettem első, az Őrtorony Társulat által kiadott könyvemet, melynek címe „*Mit Tett a Vallás az Emberekért?*” volt. Hazavettem a könyvet, feltettem a könyvespolcra és megfeledkeztem róla. Mindazonáltal édesanyám meglátta és elkezdte tanulmányozni. Később azt mondta nekem, hogyha a könyv igazat ír, akkor az Újjászervezett Mormon Egyház hite hamis.

A következő alkalommal, amikor Jehova Tanúi eljöttek otthonunkba, édesanyám szívesen elfogadta tőlük az irodalmat, amit felajánlottak neki. Újralátogatásuk során ő beleegyezett, hogy hetente tanulmányozza a Bibliát (egy könyvből) velük. Áttanulmányozta az *Isten Legyen Igaz* című könyvet (2. kiadás) és más Társulati kiadványokat is. Minthogy alkalmi munkásként segédápolónőként dolgozott, gyakran elmulasztotta a tanulmányozást, és nem tudott minden vasárnap részt venni a Királyság Teremben tartott összejöveteleken. Ahogy előrehaladt Jehova Tanúi tanításainak tanulmányozásában, elkezdte megosztani velem az „új igazságot”, amit tanult és meghívott, hogy üljek be a tanulmányozásokra. Ez csak felingerelt engem, mivel én jó diakónus voltam az Újjászervezett Mormon Egyházban és meg voltam győződve arról, hogy az igazságnak már a birtokában vagyok. Ekkorra édesanyám már visszautasította az én egyházam tanításait és folyamatos kísérleteket tett arra, hogy kiigazítsa a hitnézeteimet. Hogy lecsendesítem, és hogy megcáfoljam Jehova Tanúit az ő jelenlétében, végül beleegyeztem, hogy találkozom velük.

Őszintén hittem, hogy be tudom bizonyítani: az én „Mormon”(1) tanításaim az igazak, és anyám kedvenc Jehova Tanúi hitnézetei hamisak. Szükségtelen mondanom, hogy a találkozó Jehova Tanúival, amelyen megvitattuk az általam képviselt tanításokat kudarcnak bizonyult az én szempontomból, mivel figyelmen kívül hagytam a Bibliát. Nekem azt tanították, hogy egyházam tanításait „bizonyoságtévő írásokkal” támasszam alá. A későbbiekben úgy találtam, hogy ezek gyakran összefüggéstelenek voltak. Ez a találkozó Jehova Tanúival sikeres volt abban, hogy kétségeket ültetett el az elmémben. Nekem azt tanították, hogy a Biblia támogatja a „Mormon” tanításokat, és valójában ez volt az egyik fő oka annak, hogy csatlakoztam az Újjászervezett Mormon Egyházhoz. Úgy okoskodtam, hogy ha a Biblia – a legrégebbi és az első Isten kinyilatkoztatásai közül - nem támogatja a „*Mormon könyve*” és a „*Tanok és Szövetségek*” tanításait, akkor

1./ Az Utolsó Napok Szentjei Újjászervezett Jézus Krisztus Egyháza nem szereti a „Mormon” megnevezést, de én használom, mert hittünk mi is a „*Mormon könyvében*”.

ezeknek az „utolsó-napi írásoknak” hamisaknak kell lenniük. Gondosan áttanulmányoztam minden egyes Bibliai szövegrészt, amit a „*Mormon könyve*” alátámasztására felhasználtak, és Isten vezetése által megláttam, hogy azokat félremagyarázták, kiragadták a szövegkörnyezetből és hibás módon használták.

Azzal indultam el, hogy megcáfolom Jehova Tanúit, de ahogy előrehaladtunk, saját egyházam tanításainak hamissága bizonyosodott be. 1953 decemberében történt, amikor végzős voltam a középiskolában, hogy elhagytam az Újjászervezett Mormon

Egyházat. Részt vettem életem első összejövetelén a Királyság Teremben, és röviddel ezután elkezdtem tanulmányozni a Tanúk könyveit, az „Isten Legyen Igaz” címűt és az „Ez Jelent Örökké Tartó Életet” címűt két Tanúval, Al és Betty Kusyval San Bernardinoban. Komolyan érdekelt az, hogy megtanuljam az igazságot, és buzgón tanulmányoztam hosszú órákon át minden „igazságot tartalmazó” kiadványt, amihez hozzá tudtam jutni.

Minél többet tanulmányoztam és tanultam meg „Jehova Tanúi Új Világ Társadalmáról”, annál jobban meg lettem győződve arról, hogy ők valóban Jehova Isten tanúi. Az a dolog, ami a legnagyobb hatással volt rám a Tanúkkal kapcsolatban, az az ő nagyon gyors terjeszkedésük volt minden nemzetből, népből és nyelvből összeálló szolgálk nemzetközi társulataként. Az én korábbi egyházam viszonylag kicsi volt (csak 125.000 tag kevesebb, mint két tucat országban), évente körülbelül 5.000 új megtérőt megnyerve, míg Jehova Tanúi robbanásszerűen növelték tagjaik számát (több mint 500.000-en voltak, amikor én csatlakoztam) és új tagok tízezreivel növekedtek világméretekben. Hamarosan elfogadtam minden tantételüket és tanításukat. Az a hit, hogy 1914 óta az utolsó napokban élünk nagy hatást tett az elmémre. A sürgető szükség, hogy Jehova képesített szolgálja legyek és megosszam prédikálás útján a „királyság jó hírét” a „más juhokkal”, számomra az élet legfontosabb dolgává vált. Eljutottam életemnek arra a pontjára, amikor összhangban a Társulat tanításával, átadtam magam Jehova Istennek és megfogadtam, hogy engedelmes leszek „a hű és értelmes rabszolga” osztálynak, amely Brooklynban, New York államban volt.

Egy nyilvános szertartás keretében Pomonában, Kalifornia államban 1954. június 6-án víz alá merítéssel megkereszteltek, hogy jelképezze önátadásomat. Mivel Jehova Tanúi egy személy megkeresztelését felszentelési szertartásnak is tekintik, ezáltal én felszentelt szolgálk lettem. Áttérésem a „Mormonizmusból” meglehetősen nagy feltűnést keltett Jehova Tanúi helyi gyülekezetei körében és „meghívtak”, hogy osszam meg tapasztalataimat a „testvérekkel”. Mindazonáltal én fiatalként szégyenlős és befelé forduló voltam, és mindig nagyon izgatott voltam, amikor közönség előtt beszéltem. A zavarodottság és az attól való félelem, hogy nagy tömegek előtt ügyetlennek bizonyulok ösztönöztek arra, hogy próbáljak tartózkodni a színpadi szerepléstől. Ez volt az első alkalom, amikor találkoztam a Társulat „erőskezü eljárás módjával”.

Az a férfi, akivel tanulmányoztam korábban, Al Kusy és az én gyülekezetem gyülekezetszolgálja (ma a koordinátor a megfelelője – a ford.) félreérthetetlen módon elmondták nekem, hogy elvárják tőlem azt, hogy eleget tegyek a körzetszolgálka eme kívánságának. Ha visszautasítanám, hogy így tegyek, azt úgy tekintenék, mint saját „önző egyéni érdekeimnek” a Társulat érdekei elé helyezését, és ez valójában engedetlenségnek számítana. Úgy akartak bemutatni engem, mint olyan valakit, aki megpróbálta megcáfolni a Tanúk „igazságát”, és miután kudarcot vallott ebben, Jehova egyik Tanújává lett. Az Újjászervezett Mormon Egyház tagjaként azt tanították nekem, hogy mi nem vagyunk „Mormonok”, mivel ezt a szót az emberek a többnejűséggel és Brigham Younggal hozták kapcsolatba. (Brigham Young Joseph Smith, a Mormon Egyház alapítójának ügyvédje volt, halála után a többség őt választotta vezetőnek és Illinois államból Utah államba vándoroltak, míg a kisebbség Joseph Smith fiági leszármazottait követte és Illinois államban maradtak. - a ford.) Mivel sok Mormon volt Kalifornia állam déli részén, a Társulat nyilvánvalóan úgy hitte, hogyha engem úgy tüntet fel, mint egy „Mormont”, aki Jehova egyik Tanúja lett, ez arra készíthet néhány Mormon egyháztagot, hogy áttérjenek.

Ellenvetéseimet az ellen, hogy „Mormonként” mutassanak be, elutasították. Azt mondták nekem, hogy engedelmessé váljak, mert a Társulat az Újjászervezett Mormon Egyházat „Mormonoknak” tartotta. (A hivatalos név Az Utolsó Napok Szentjeinek Újjászervezett Jézus Krisztus Egyháza. Bírósági ítélet alapján ők tekintendők Joseph Smith tanításai jogszerű letéteményeseinek. – a ford.) Az ekként történő bemutatás elősegítene a teokratikus érdekeket: tapasztalataimat meg lehetne osztani a Mormonokkal abban a reményben, hogy ez arra készíteti őket, hogy tanulmányozzanak Jehova Tanúival. Végül beleegyeztem abba, hogy elmondjam bizonyágtételemet arról, hogyan jöttem ki a „Mormonizusból”. Nekem természetesen volt némi lelki fenntartásom annak igazságáról, amit csináltam. Előadtam tapasztalataimat 2.000 Jehova Tanúja előtt egy körzetkongresszuson, és később 20.000 Jehova tanúja előtt az 1954-es kerületkongresszuson, amit a Del Mar Versenypályán tartottak. A program után megtapsoltak, gratuláltak és azt mondták, hogy az én tapasztalatom jelentős mértékben bátorította a testvéreket arra, hogy nagyobb lelkesedéssel tanúskodjanak a Mormonoknak.

Az, hogy tag lettem a Tanúknál vegyes hatással volt a családomra. Édesapám, noha elismerten újra és újra bűnbe esett, jó néhány alkalommal könnyekkel telt szemekkel tett bizonyágot nekem arról, hogy fiatal fiúként ő „újjászületett” egy régimódi evangelizációs ébredési kampány egyik összejövételén Texasban. Érzelmileg felindultam, miközben a Papát hallgattam, aki elmesélte tapasztalatát arról, hogyan ismerte meg az Urat személyesen. Ő azt mondta nekem, hogy Jehova Tanúi tévednek és hogy nekem szükséges ahhoz „újjászületnem”, hogy igazi keresztény legyek. Habár teljes mértékben nem tudta elmagyarázni tantételeiket, mindig arra buzdított engem, hogy legyek Baptistává, akik – ahogyan ő állította – az igazi evangéliumot prédikálták Jézus Krisztusról. Jehova Tanújaként azzal érveltem, hogy csak a 144.000 felkent fog „újjászületni” fizikai halála pillanatában, amikor ők át lesznek változtatva szellemteremtényekké. Az Órtorony tanítások védelmezése általam felingerelte őt és törést eredményezett a kapcsolatunkban. Édesanyám később megkeresztelkedett Jehova Tanújaként azon a nagy kerületkongresszuson, amit Wrigley Fieldben, Los Angelesben tartottak 1957 júliusában. Öcsém, Gary, elfogadta a Tanúk sok tanítását, noha soha nem keresztelkedett meg és nem csatlakozott hozzájuk. Később, mialatt az Egyesült Államok Haditengerészetében szolgált, elfogadta az Úr Jézus Krisztust. Más rokonaimmal való kapcsolataim is feszültté, ha nem ellenségessé váltak.

A középiskola utolsó évében úgy döntöttem, hogy eleget teszek a Társulat úttörőszolgálatra vonatkozó követelményeinek. Főiskolára kívántam menni, s azt terveztem, hogy kollégiumba megyek a végzésem után. (Ez a campusnak felel meg, bentlakásos egyetemi/főiskolai tanulást jelent – a ford.) Ezeket a terveket feladtam, összhangban a Társulat tanításaival, hogy „keressétek először a Királyságot, semmint a magasabb szintű világi képzést.” Jó néhány tanárom és a pályaválasztási tanácsadóm is megpróbált rávenni arra, hogy folytassam az egyetemi kollégiumban a tanulmányaimat, de süket fülekre találtak. Úttörőszolgálat, Gileád képzés (a Gileád Iskola Jehova Tanú misszionárius képzője – a ford.) és végül külföldi misszionárius szolgálat – ezek lettek életcéljaim. Tizenöt hónapig dolgoztam egy dobozgyárban és ezalatt pénzt gyűjtöttem, hogy vásároljak egy autót. Ez alatt az idő alatt tevékeny voltam a szántóföldi szolgálat minden területén.

Ekkorra már beiratkoztam a Teokratikus Szolgálati Iskolába (az az összejövétel, ahol prédikálási technikákat: felolvasást és szóközi beszédet oktatnak a Tanúknak

megadott szempontok szerint és tankönyv alapján – a ford.) és rövid beszédeket tartottam az „Iskolaszolga” által kijelölt témákról. Részt vettem a Szolgálati Összejövetel programjaiban (itt a prédikáló szolgálattal, az eredményes tanúskodással, Szervezeti kérdésekkel kapcsolatos interjúk, rövid előadások, bejelentések vannak – a ford.), amelyeken megtanítják Jehova Tanúit, hogyan lássák el a szolgálatukat. Részt vettem az Órtorony Tanulmányozási Összejöveteleken, ahol „új világosságot” kaptunk az Írásokkal kapcsolatban, s ugyanígy látogattam a Nyilvános Előadásokat minden vasárnap, ami főként arról szólt, hogy a „jó akarat” új embereit oktassák és tanítsák. Hamarosan képesített lettem arra, hogy az Órtorony Társulat nyilvános képviselője legyek és 1956-ban megtartottam első nyilvános előadásomat. Ezután, mivel bekerültem az előadók kicserélésének rendszerébe, számos környező gyülekezetben tartottam előadásokat. Édesapám eljött, hogy meghallgasson, amikor nyilvános előadásokat tartok, máskor soha nem vett volna részt ilyesmin.

Azoknak a férfiaknak, akik képesítettek voltak arra, hogy az Órtorony Társulat képviselőiként nyilvános előadásokat tartsanak, egy, a Társulat által elkészített vázlatot kellett használniuk, egy Brooklynban kiválasztott témáról. Az előadások elkészítése folyamán a szónokok csak Órtorony kiadványokat használhattak fel, vagy olyan más anyagot, amit hivatalosan jóváhagytak. Nem használhattunk olyan vázlatokat, amiket nem a Társulat készített, vagy olyan vallásos kiadványokat, amelyeket nem a Társulat tagjai, hanem kívülálló tudósok, teológusok írtak. (Ez ma is így van – a ford.) Emlékszem egy alkalomra, amikor az egyik előadó idézett valamit a Bibliában előforduló számokkal kapcsolatban Ivan Panintól és bátorította a testvéreket, hogy tanulmányozzák Panin könyveit, mivel „azok sok igazságot tartalmaznak”. Meg lett fegyelmezve a mi gyülekezetszolgánk által, mivel azt tanácsolta a testvéreknek, hogy „egy másik szellemi asztalnál táplálkozzanak, nem Jehova asztalánál – ami az Órtorony Társulat”. (Ivan Panin a Bibliai számmisztika kutatója volt. Meggyőződése volt, hogy a Biblia ihletettségét a szövegében található matematikai statisztikai összefüggések támasztják alá. Több könyvet írt erről. Nézetét sokan vitatják. – a ford.)

Emlékszem egy másik alkalomra, amikor személyesen engem fegyelmeztek meg, amiért „elhagytam a hivatalos irányvonalat”. „Bűnöm” az volt, hogy előadást tartottam az Úr Imájáról (Miatyánk – közismert néven – a ford.) egy területi könyvtanulmányozási házicsoportban. (Valószínűleg egy könyvtanulmányozási házicsoportról van szó, az angol eredetiből nem következtethető ki pontosan – a ford.) Egy korábbi „Órtorony” cikket használtam fel, amely a Társulati álláspontot fejtette ki a Máté evangélium 5-7. fejezeteivel kapcsolatban. Megpróbáltam változatossá tenni a témaköreimet, amikor a területi tanulmányozásokon beszéltem, minthogy mindannyian sokszor hallottuk már ugyanazokat a nyilvános előadásokat a Királyság teremben. (Ahogy mi is – a ford.) Visszaemlékezem a gyakorta hallott panaszokra, különösen az új testvérek részéről azzal kapcsolatban, mennyire unalmasakká váltak az adott előadások, miután jó néhányszor hallották már ugyanazokat. Amit én tettem, igazán nem volt a Társulat tanácsainak megszegése. A mi „szolgáink” (ma inkább „felvigyázók” – a ford.) azt kívánták tőlünk, hogy tartsuk meg ugyanazokat a nyilvános előadásokat a kisebb területi tanulmányozási összejöveteleken. (Ma már ez nincs így, ahogy könyvcsoport sincs – a ford.) Mivel jó néhány ember kedvező észrevételeket tett azzal kapcsolatban, hogy én különböző témákról beszéltem, néhányan a többi szónok közül féltékenyek lettek, és bepanaszoltak a helyi felvigyázónál. Ő behívatott magához és figyelmeztetett, hogy kövessem a tanácsait: Csak azoknak a nyilvános előadásoknak a témakörét lehet havonta egyszer felhasználnom a helyi csoportoknál tartott előadásaimban, amelyek a

Királyság Teremben hangzottak el. Ettől kezdve tehát „teokratikusan” leporoltam egy-egy nyilvános előadást a területi tanulmányozáson tartott beszédfelkéréseim során.

Attól kezdve, hogy először csatlakoztam a Tanúkhöz, nagyra becsültem a mi gyülekezetszolgánkat. De aztán meg kellett tanulnom, hogy sok gyengesége van, köztük az, hogy nagyon kedvelte az erős italt. Sok Jehova Tanúja bizonyította erős vágyát az alkoholtartalmú italok iránt: ez mindig is zavart engem, mert nekem a teljes önmegtartóztatást tanították mind a szüleim, mind az Újjászervezett Mormon Egyház tanítói. Az ital bizonyosan gondot jelentett az én felvigyázóm számára, aki a vasútnál dolgozott. Miután elhagytam Jehova Tanúit a vasút egyik keresztény alkalmazottja azt mondta nekem, hogy egyszer annyira ittasan látta őt a munkahelyén, hogy képtelen volt dolgozni. Azok az ellentétek, amik ő és a felesége, valamint a felvigyázó édesanyja között fennállottak köztudottak voltak a gyülekezeti hírnökök között. A felesége kitétte az anyósát a házukból és egy másik Tanú család fogadta be őt. A felvigyázó és a mostohalánya között is feszült volt a viszony.

A Szolgálati Iskola szolga (ami nemrégén még a Teokratikus Szolgálati Iskola felvigyázója volt – a ford.) hüvös, zárkózott, ugyanakkor uralkodni vágyó egyéniség volt, aki sok „testvér” elidegenített túlzottan kritikus megjegyzéseivel és viselkedésével. Egy házaspár, akikkel ő és a felesége tanulmányozott korábban, és ők hozták őket „az igazsághoz”, mindössze hat hónap után elhagyta a szervezetet. Én magam is felkerestem ezt a házaspárt, hogy megpróbáljam visszanyerni őket, miután a felvigyázónak ez nem sikerült. Azt mondták, hogy nyilvánvalóvá vált számukra az, miszerint velük azzal a céllal barátkoztak, hogy rávegyék őket a szervezethez történő csatlakozásra. Mások is a helyi Királyság Terembe járók közül nagyon szívélyesek voltak velük, amíg meg nem keresztelkedtek. Ezután a helyzet megváltozott. Utána azt mondogatták nekik, hogy gondolkozzanak teokratikusan és ne függetlenül. A Szolgálati Iskola szolga és felesége beszüntette a további összejárást velük és távolságtartókká lettek. Azt mondták, ez a tapasztalat felnyitotta a szemüket ezeknek a Tanú „barátoknak” az igazi indítékaival kapcsolatban és úgy érezték, hogy Jehova Tanúi „szolgái” (ma „felvigyázói” – a ford.) csak abban a mértékben érdeklődtek az új hírnökök iránt, amennyiben azok előmozdították a teokratikus érdekeket. Ez a házaspár elhagyta a gyülekezetet és később azt hallottam, hogy csatlakoztak egy Russellita szektához.

Nyilvánvaló volt számomra, hogy a mi gyülekezetszolgánk inkább azért őrizte meg beosztását, mert „teokratikusan engedelmes” volt, és nem keresztény jelleme miatt. Röviddel azelőtt, hogy én Jehova Tanúja lettem 1954-ben, a San Bernardino-i gyülekezetet kétfelé osztották. Én a Keleti Gyülekezethez csatlakoztam, amely többségében fehér hírnökökből állt, míg a Nyugati Gyülekezetben túlsúlyban voltak a fekete és mexikói származású Tanúk. A Társulat sokat hengegett a szeretettel és egységgel kapcsolatban, ami Jehova Tanúi között van, és ez az állítás, amit én igaznak hittem, segített abban, hogy vonzódjak hozzájuk. A valóság megtanított arra, hogy sok Jehova Tanújával kapcsolatban nem ez volt a helyzet. A Keleti Gyülekezet felvigyázója gyakran utalt a Nyugati Gyülekezetre, mint „Kongó”, vagy „Ubangi” gyülekezetre és megvetően kijelentette, hogy ő nem akarja azt, hogy bárki azok közül „a műveletlen feketék közül előadást tartson a mi gyülekezetünkben.” Egyszer véletlenül meghallottam az egyik fehér testvér megjegyzését az egyik fekete testvérrel kapcsolatban, aki kiváló előadó volt: „Lehet, hogy ő nigger, de az biztos, hogy tud beszélni.” A mexikóiakat, akik

egymás közt spanyolul beszélgettek fehérek jelenlétében, gyanakvó szemekkel méregették és néhány fehér Tanú idegenkedett tőlük.

Néhány évvel az után, hogy kapcsolatba kerültem az úgynevezett Új Világ Társadalmával, arra a felismerésre jutottam, hogy sok személy, aki annak tagja volt, valójában igen kevésbé különbözött azoktól, akik a világban voltak. El kellett ismernem magam előtt, (de nem más Jehova Tanúi előtt), hogy mi igazából se jobbak, se rosszabbak nem voltunk viselkedésünket, jellemünket és életvitelünket tekintve, mint vallásos emberek bármely más csoportja. A Társulat folyamatosan buzdított minket az „*Őrtorony*” lapjain és az összejöveteleken arra, hogy teremjük meg a Szellem gyümölcsseit, amint azt a Galácia 5:22-23-ban olvashatjuk. De a hangsúly a szervezeti gondolkodásmódon volt. Azt mondták nekünk, hogy az ilyen gondolkodás fogja megteremni ezeket a gyümölcsöket. Mi nem úgy kellett, hogy részesedjünk ezekből, hogy függetlenül alakítsunk ki egy keresztény jellemet, mert ezt úgy tekintették, mint önző, veszélyes, nem teokratikus gondolkodást, ami azt eredményezi, hogy nem tartunk lépést a Társulat győzedelmes menetelésével az Új Világba.

Most visszatekintve ébredek tudatára annak, hogyan eredményezett gyakran ez a „teokratikus” gondolkodásmód boldogtalan, szerencsétlen embereket. Visszaemlékezem egy nagy létszámú német Tanú-családra, akiknél az édesapa meghalt. Az édesanya és gyermekei nagyon aktívak voltak a szántóföldi szolgálatban. Kramerné volt az, aki elsőként tanulmányozott édesanyámmal, és az ő idősebb gyermekei voltak azok, akikkel elsőként vitáztam a „Mormon” tantételekről. Az egyik idősebb fiú és két idősebb lánytestvér úttörőszolgálatot végeztek a helyi gyülekezetben. Kramerné fia, Don, az egyik úttörő egyszer azt mondta nekem, hogy édesanyja rajtakapta, amint régebbi, a Társulat által kiadott könyveket tanulmányozott, amiket Russell „Pásztor” írt. Don azt mondta, azon volt, hogy összehasonlítsa a különbségeket a között, amiket Russell tanított, és amit a Társulat őutána tanított. Ez annyira felingerelte édesanyját, hogy fogta a könyveket és elégette őket. Ezt a családot más Tanúk annyit rágalmazták és olyan rosszul bántak velük, hogy a legidősebb fiú megutálta Jehova Tanúit, a legfiatalabb pedig ideg- és érzelmi összeomlást szenvedett el. Néhány évvel az után, hogy édesanyám és én elhagytuk a Társulatot, anyám egyszer találkozott Kramernével egy belvárosi utcában. Ez a szegény idős hölgy kiöntötte összes keserűségét és szívfájdalmát édesanyámnak és a következőket mondva fejezte be: „Mivelünk szörnyen bánt az a Királyság Terembeli csorda, de ők meg lesznek ítélve Armageddonkor. De náluk van az igazság, Davisné asszony, úgyhogy térjen vissza a szervezetbe.” Anyám tanúskodott neki a Krisztusba vetett hitről, aki „*Az Igazság*” és „*Ami Az Igazság*”.

Visszaemlékszem arra, hogy találkoztam egy zsidó származású Tanúval egy körzetkongresszuson, aki úttörőszolgálatot végzett a feleségével. Miközben arról beszélgettünk vele, hogyan fedezte fel „az igazságot”, élénken visszaemlékezem valamire, amit ő mondott nekem. Azt állította, hogy már másfél év óta megkeresztelt Jehova Tanúja volt azelőtt, hogy hitt volna abban, hogy Krisztus Jézus a Messiás. Amikor ezt hallottam, emlékezniem kellett apukám bizonyágtételére arról, hogy szükséges „újja születni” azáltal, hogy elfogadom Jézus Krisztust az én Megmentőmnek. Jézus csak kevéssel jelentett többet ennek a Tanúnak, mint egy nevet az *Őrtorony*-kiadványokban. A zsidó Tanú azt mondta, a Jehova név többet jelent neki, mint Jézus Krisztus neve. Ezt a zsidó társamat és az ő pogány feleségét később Izraelbe küldték az *Őrtorony* misszionáriusaiként. A legtöbb Jehova tanúja úgy utalt Jézus Krisztusra, mint „a Megmentőre”, de ritkán úgy, mint „az én Megmentőmre”.

Miután teljesítettem a Társulat úttörőszolgálattal szemben támasztott követelményeit, vettem egy autót és elkezdtem az úttörőszolgálatot a lakóhelyem szerinti gyülekezetben 1956. november 1-jén. Őszintén kijelenthetem, hogy igenis élveztem Jehova Tanújaként és úttörőként szerzett tapasztalataimat, és van néhány kedves emlékem ezzel kapcsolatban. Amit bánok és sajnálok az az, hogy valójában nem „Az Igazságot”- Jézus Krisztust - prédikáltam és nem a Vele való megmentést jelentő kapcsolathoz juttattam el az embereket. Tanúskodtam az utcákon és házról házra, újrátogatásokat végeztem ott, ahol irodalmat helyeztem el, Bibliatanulmányozásokat (könyvtanulmányozásokat – a ford.) vezettem a „jó akarat” embereivel és nyilvános előadásokat tartottam. A Társulat mércéje szerint én Jehova Tanúi egyik jó úttörője voltam.

1957 januárjában az egyik körzetkongresszuson Victorville-ben, Kaliforniában bemutattak egy vonzó főiskolás lánynak. Néhány „testvérnő”, akik az ő gyülekezetébe jártak Coltonban azt mondták nekem, hogy Carol Jean Bourquein épp csak elkezdte tanulni „az igazságot”. Az édesanyja, Ethel M. Waller már néhány éve tanulmányozott Dema White-tal és most már naponta tanúskodott a lányának. Carol korábban a Mormon egyház egy tagjával találkozgatott, aki el is vitte őt az egyházába. Mivel Carolnak volt néhány kérdése mind az Utolsó Napok Szentjei, mind a Tanúk tanításaival kapcsolatban, erőteljesen bátorítottak engem, hogy kezdjek tanulmányozni vele. Először valamikor februárban látogattam meg és hamarosan elkezdtem rendszeresen tanulmányozni vele. Megválasztottam a Mormonizmussal kapcsolatos kérdéseit és ő hamarosan komoly tanulójjává vált Jehova Tanúi tantételeinek. Ebben az időben ő még a főiskolára járt és hamarosan elkezdett ott tanúskodni az oktatóknak és a diáktársainak. Barátságunk elmélyült és elkezdtünk gyakran találkozgatni. Nagymértékben csodáltam azt a módot, ahogyan Carol elfogadta a szervezetet, habár az, hogy megkérdőjelezett bizonyos tanításokat, (például a 144.000 felkent osztályát) meglehetősen zavart engem.

1957. április 22-én egy másik fiatal úttörőt – Bill Korinekét – és engem egy új megbízatás keretében a Társulat Rivertonba nevezett ki Wyoming államban, hogy munkálkodjunk együtt egy ottani kis gyülekezettel. Miután ezt úgy fogadtuk, mint Jehova akaratát Bill és én vonakodva búcsút mondtunk barátnőinknek, rokonainknak és barátainknak San Bernardinoban. Bill volt az egyik első korombeli fiatal testvér, akivel a Tanúk között találkoztam. Jó csapatot alkottunk vele. Ő cseh-osztrák származású volt és Tanúnak nevelték. Visszautasított egy tandíjmentességet adó főiskolai ösztöndíjat azért, hogy úttörő lehessen. Nagyra becsültem őt és úttörőként szerzett tapasztalataink eredményeképpen nagyon közel kerültünk egymáshoz, de a konoksága és csökönysége néha felingerelt engem.

A Wyoming államban lévő Riverton-Lander-i ki nem utalt területen élő hírnökök melegen fogadtak minket. (A ki nem utalt területeken még nincs gyülekezet, aki ott prédikálna, gyakorlatilag be nem munkált területnek tekinthető Jehova Tanúi részéről – a ford.) Nagy hatással volt rám Wyoming gyönyörű vidéke és tiszta, kék ege. Minden energiámmal belevetettem magam abba a munkába, hogy gyarapítsuk és építsük az ottani kis gyülekezetet. Noha az Egyesült Államok földrajzilag legnagyobb körzetében volt, (mármint a Tanúk területileg felosztott körzetei tekintetében – a ford.) ennek ellenére itt volt a legkevesebb a hírnökök száma. Ottani tapasztalataim számosak voltak és változóak. Pihenés és kikapcsolódás tekintetében vissza tudok emlékezni azokra a szombat éjszakákra, amikor nézhettük a tv-t az egyik gazdagabb testvér otthonában.

Gyakran adták Billy Graham egy-egy evangelizációs programját. Néztük és gúnyos megjegyzéseket tettünk rá, mint olyan valakire, aki „érzelmeiktől irányított, pokolian tüzes és kénköves ébredést és újjászületést keltő.” Magamban azt gondoltam, hogyha Graham prédikálása igaz lenne az „újjászületés” szükségességéről, akkor mi, Tanúk még mindig bűneinkben lennénk.

Bill és én gyakran vitatkoztunk más vallásokról és azok tanításairól. Egyszer megkérdeztem tőle: (miután elgondolkodtam azokról az emberekről, akik előre mentek, hogy Krisztus mellett döntsenek Graham evangelizációin) „Bill, gondoltál már valaha arra, hogy a mi vallásunk tévedhet?” Visszaemlékszem rá, hogy elmosolyodott és azt válaszolta: „Igen, Walt, néha eltűnődöm rajta. De ha mi nem az igazságot tanítjuk, akkor senki sem!” Az ő agyát gyerekkorától fogva alaposan átmosták a Társulat tantételeivel. Ezzel ellentétben én az után a megrázó tapasztalat után csatlakoztam a Tanúkhhoz, hogy az én „Mormonizmusom” tévesnek bizonyult. Noha kifelé dogmatikusnak tűnhettem, annak a tapasztalata, hogy egyszer már rám bizonyult a tévedésem e téren, egyfajta zavart és nyugtalanságot keltett bennem. Ekkorra már megtapasztaltam a kiábrándultság érzését számos Tanú jellemével és viselkedésével kapcsolatban, de még mindig azzal érveltem magamnak, hogy a mi helyes hitnézeteink és gyakorlataink tettek minket Jehova igaz szervezetévé.

Alkalomadtán találkoztam olyan emberekkel, akik az ajtóból behívtak az otthonukba és az után, hogy meghallgatták az én bevezetőmet, elmondták nekem, hogyan mentette meg őket Krisztus. Bizonyosságot tettek nekem arról, hogyan adott nekik a Szent Szellem bizonyosságot megváltásukról, továbbá arról a belső békéről, amit birtokoltak az Úr Jézus Krisztusban. Természetesen, mint egy jó Tanú, én megpróbáltam érvekkel alátámasztani nekik, hogy az ő hitük téves. Úgy okoskodtam, hogy senki nem tudhatja határozottan azt, hogy meg van mentve, amíg el nem jött Armageddon és az ezer éves Királyság el nem telik. Azt mondtam nekik, hogy senkit nem ment meg egyedül a hite, hanem ezen kívül a jó cselekedetek és a pontos ismeret ugyancsak létfontosságúak a megmentéshez. De néhanapján éjszaka, amikor az ágyamon feküdtem és felidéztem a napi tapasztalataimat, ezeknek az „újjászületett” keresztényeknek a tanúbizonyosságai az ő „tudom, hogy így van” megmentésükkel zavarba ejtettek engem. Tudtam a szívemben, hogy nekem nincs személyes biztosítékom a megmentésemre, ami egy Jézus Krisztussal való létfontosságú élő kapcsolaton alapulna. Mindazonáltal eddig reménykedtem abban, hogy meg vagyok mentve, de úgy hittem, ezt elveszíthetem, ha hűtlen leszek a Társulathoz. Valójában nekem nem volt meg ugyanaz a békém, örömöm és boldogságom, amit láttam sugározni ezeknek a férfiakkal és nőknek az arcáról, akik szeretetteljesen tanúskodtak Urukról, Jézus Krisztusról. Ők időnként könnyek között igyekeztek rábeszélni engem arra, hogy valljam meg, hogy bűnös vagyok és fogadjam el Jézus Krisztust, mint saját, személyes Megváltómat. Ez csak felingerelt engem, és mérgemben elviharzottam otthonaikból. De most úgy hiszem, hogy a Szent Szellem ültette el a jó magot akkor a szívembe ezeknek a csodálatos keresztény embereknek a személyes tanúbizonyosságain keresztül. Azt vártam az ajtójukat kinyitó emberektől, hogy ellenségesek legyenek, vagy közömbösen érdektelenek, avagy legyenek nyitottak arra, hogy elfogadják tőlem a „jó hírt”. Egyfajta sokkhatást jelentett számomra olyan emberekkel találkozni, akik olyan erősen hittek Krisztusban, hogy hajlandóak voltak tanúskodni még nekem is – Jehova egyik Tanújának.

Mialatt Kaliforniában voltam, elolvastam William J. Schnell: „*Harminc Évig az Őrtorony Rabszolgája Voltam*” című könyvét. (magyarul nem jelent meg, de igen jó könyv – a ford.) Egyetértettem kritikái észrevételeivel, amelyek sok Tanú jellemére és életvitelére vonatkoztak, de úgy éreztem, ő csak egy elégedetlen, háborgó „gonosz szolga”. A.H. Macmillan könyvének, mely „*A Hit Diadalútja*” címet viselte, sikerült helyreállítania elmémben a Schnell kritikája által okozott károkat, amelyek a Társulat belső eljárásaira és ügyintézésére vonatkoztak. Ennek ellenére továbbra is úgy véltem, hogy Schnell néhány állítása igaz és bizonyított.

Bill és én két hétre visszatértünk Kaliforniába 1957 júliusának végén, azért, hogy meglátogassuk szüleinket, és hogy részt vegyünk a Wrigley Fieldben megtartott nagy kongresszuson. Találkoztam Carrollal, meglátogattam rokonaimat és barátaimat, és rövid látogatásom nagy örömmel töltött el.

Wyomingba való visszautazásunk során 1957. július 31. estjén hagytuk el San Bernardinót. Egy Jehova Tanúja asszony, Marian McCarty és három gyermeke társult hozzánk erre az útra. Bill, Mariann és én felváltva vezettünk, mert az volt a szándékunk, hogy éjjel-nappal autózunk, mindössze néhány megállót beiktatva. Augusztus elsején körülbelül hajnali 5 órakor megálltunk reggelizni St. George-ban, Utah államban. Amint beszálló-félben voltunk a kocsiba reggeli után, hogy folytassuk utazásunkat, történt valami, amiről most úgy hiszem, hogy az Úr cselekedete volt. Általában hajlamos voltam a tengeribetegségre, ha egy gépkocsi hátsó ülésén ültem, különösen étkezés után, és hosszú utak alkalmával. Rendes körülmények között vagy vezettem, vagy az anyósülésen ültem.

De épp ezen a különleges reggelen Bill ragaszkodott ahhoz, hogy ő üljön a vezető melletti ülésen, mert belefáradt abba, hogy a hátsó ülésen kell utaznia a három fiúval. Többnyire vitatkoztam volna vele, vagy visszautasítottam volna azt, hogy étkezés után a hátsó ülésen utazzak, de valamilyen oknál fogva most csak csöndesen beleegyeztem abba, hogy így tegyek. Ennek a látszólag jelentéktelen döntésnek az eredménye az lett, hogy életben maradtam. Marian kezdett el vezetni és körülbelül egy órával később súlyos karambolunk lett, melyben Bill autója teljesen szétroncsolódott. Miután egy ideig vezetett, Marian álomba merült a kormánynál és az autó letért a főútról az útpadkára. A gumik rázkódása a durva kavicsokon felébresztette. Álomittas állapotában egy hidat látott előttünk. Azt gondolta, hogy a fékre lép rá, de gyakorlatilag padlógázt adott és nekiütköztünk a hídnak, körülbelül óránkénti ötven mérföldes (80 km/h – a ford.) sebességgel (az Utah Állami Közlekedésrendészet becslése szerint).

Gépkocsink olyan erővel ütközött neki a hídnak, hogy az egyik fém támasztórúd eltört és átfúrta a motorháztetőt és a műszerfalat. Ez a fémrúd behatolt Bill hasüregébe, eltörte számos bordáját, továbbá súlyosan megsértette a máját és más belső szerveit. Marian nekicsapódott a szélvédőnek, számos vágást és repedést szenvedve el, amelyek eltorzították vonzó arcát. A megrázkódtatáson és néhány kisebb vágáson és horzsoláson kívül a fiúk valójában sértetlenek maradtak. A mellettünk elhaladó autók gyorsan megálltak és jó néhány gépkocsivezető nyújtott nekünk elsősegélyt, amíg a mentők megérkeztek. Attól féltem, hogy Marian, aki erősen vérzett az arcsérülései miatt és Bill, aki halkán nyöszörgött, meg fognak halni, mielőtt kórházba tudnánk vinni őket. Először azt gondoltam, hogy eltört a jobb karom, mert volt rajta egy ronda vágás. Visszaemlékszem rá, hogy azt gondoltam: „Nem szabad vérátömlesztést kapnom.”

Sürgősen beszállítottak bennünket az Iron Megyei Kórházba, Cedar City-be, Utah Államban, ahol Mariant és engem elláttak és néhány nap után elbocsájtottak. Bill sérülései nagyon súlyosak voltak, sok vért veszített belső vérzése következtében. Kevesebb, mint három hét alatt három jelentős műtéten esett át. Minden orvosi kérést visszautasított, ami arra vonatkozott, hogy fogadjon el vérátömlesztést, és ragaszkodott ahhoz, hogy aláírjon egy papírt, amely megtiltja az orvosoknak, hogy vért adjanak neki. Adtak neki vért helyettesítő oldatokat, de fokozatosan legyengült, mivel folyamatosan vért veszített.

Bill édesanyja és menyasszonya, Sandra Danchuck eljöttek Kaliforniából, hogy vele legyenek. Édesanyja Mariant tartotta felelősnek a balesetért és Bill azt követő haláláért. Keserűséggel telve beszélt Marianról és nem akarta, hogy bármi közük legyen egymáshoz. Visszaemlékezem arra a Mormon orvosra, aki könyörgött Mrs. Korineknek, hogy egyezzen bele abba, hogy vérátömlesztést adjanak a fiának. Ő azonban hevesen elutasította ezt a kérést, kijelentve: „Inkább lássam a fiamat holtan és a sírban, semmint azt lássam, hogy megszegi Jehova Isten vérrel kapcsolatos parancsát és tiltását!” Bill végül meghalt, közvetlen következményeként annak, hogy nem fogadott el vérátömlesztést. Az orvosát láthatólag megrázta Bill halála és azt mondta, hogy vérátömlesztés nélkül megoperálni őt olyan volt, mintha egyik kezét a hátára kötve operálta volna meg. (2. jegyzet alább)

Az autóbaleset és Bill halála nagyon megrázó események voltak életemben. Annyira elszomorított Bill elvesztése, aki a társam volt, hogy úgy döntöttem, inkább hazatérek, semmint hogy továbbra is Wyomingban maradjak. Kéréssel fordultam a Társulathoz, hogy helyezzenek át és nevezzenek ki újra a San Bernardino-i Keleti Gyülekezetbe, Kaliforniába. Kérésemet teljesítették. Bill holttestét vasúttal szállították vissza Kaliforniába és temetési szertartását egy zsúfolt ravatalozóban tartották meg San Bernardino-ban. Noha időnként szenvedélyes vitáink voltak egymással, úgy éreztem Bill iránt, mint a saját bátyám iránt. Nehezen dolgoztam fel a halálát és hetekig zavarodott lelkiállapotban voltam. A halálával kapcsolatos gondolatok és kérdések folyamatosan keringtek az elmémben.

2. 1973 augusztusában, mialatt épp vakáción voltunk a családommal, megálltam az Utah államban lévő Cedar City-ben a Zion Motelnél. Volt egy rövid látogatásunk a Motel vezetőinél, Joe és Annie Lee Roberts-nél, akik végig nagyon barátságosak és segítőkészek voltak velünk, amikor 1957 augusztusában ott tartózkodtunk. Én úgy másfél hétig laktam az egyik motelszobájukban, mielőtt visszatértem San Bernardino-ba a baleset után. Ők mormonok és én hagytam náluk Órtoronykiadványokat. Rövid ott-tartózkodásom alatt tanúskodtam házról házra és az utcán is, számos Társulati kiadványt helyezve el. Mindig élveztem, ha Mormonoknak tanúskodhattam, mivel ismertem a hitnézeteiket és azt is tudtam, hogyan kell megcáfolni azokat. Mrs. Roberts elmondta nekem, hogy élénk emlékei vannak a mi ottlétünkről a Motelben és a balesettel kapcsolatos eseményekről. Kijelentette, hogy annak a napnak az estéjén, amikor Bill meghalt, hosszasan elbeszélgetett az édesanyjával. Beszélgetésük alatt Sandra benmaradt a szobájában, figyelve arra, amit mondtak. Mrs. Korinek zaklatott volt és nagy szívfájdalommal ezt mondta: „Mit tegyek? Mit gondol, mit kellene tennem, Mrs. Roberts?” Mrs. Roberts így válaszolt: „Ha az én fiam volna, én ráhagynám az

orvosra a döntést. Ő tudja, mi a legjobb.” Ezután Mrs. Korinek azt mondta: „Ez az, amit tenni fogok. Meg fogom mondani az orvosnak, hogy tegye azt, amiről úgy gondolja, hogy az a legjobb.” Akkor Sandra kirohant a szobából és azt mondta: „Ő nem, Mama! Nem vonhatod vissza a szavad. Nem veszítheted el épp most a hitedet. Bill nem akarná a vérátömlesztést.” Mrs. Roberts azt mondta, hogy Sandra szavaival úgy megfélemlítette Mrs. Korinek, hogy végül alávetette magát az ő akaratának. Ez előtt a szöveghatag előtt Mrs. Korinek már végül úgy döntött, hogy megengedi Bill orvosának azt, hogy vérátömlesztést adjon neki. Nagyon elcsodálkoztam ezeket hallva, mivel én csak Bill édesanyjának elutasító döntéséről tudtam, miszerint nem engedi meg a vérátömlesztést. Az adott este során a későbbiekben, miután Bill már meghalt, Mr. és Mrs. Roberts bevitte kocsival Sandrát és Mrs. Korinek a kórházba. Amint meglátta Sandrát, Bill orvosa azt mondta neki: „Jöjjön ide. Azt akarom, hogy lássa, mit tett.” Megfogta Bill élettelen kezét és beletette Sandra kezébe. Mrs. Roberts kijelentette, hogy Bill halott teste olyan fehér volt, mint a hó a vérvesztéségtől. Mrs. Korinek nagyon gyötrődött fia elvesztése miatt. Sandra mások jelenlétében megőrizte lelki nyugalma, de egyszer, amikor egyedül volt velem, érzelmei teljesen kitörték belőle. Zokogástól elcsukló hangon azt mondta: „Miért kellett Billnek meghalnia? Miért kellett Jehovának elvennie őt tőlem?” Abban az időben, be kell vallanom, valójában nem nagyon tudtam őt megvigasztalni.

Képes voltam arra, hogy Bill halálát, ami a vérátömlesztés hiánya miatt következett be, a Társulat tanításaival összhangban magyarázzam meg. De továbbra is kérdések gyötörték azzal kapcsolatban, hogy helyes-e a mi álláspontunk erre az ügyre vonatkozóan. Hittem abban, hogy Bill megőrizte hűségét és a sírgödörben van, várva a feltámadását Armageddon után, Isten új világába. De mi van akkor, ha a vérátömlesztést Isten valójában nem tartja a vér megevésének? Mi van akkor, ha a Társulat által használt írásszövegek félre vannak magyarázva és szövegkörnyezetükből kiragadva használják azokat? Amint gondosan újraolvastam az 1 Mózes 9:3-5-öt, a 3Mózes 17:14-et és a Cselekedetek 15:28,29-et és más írásszövegeket, amelyekről a Társulat azt mondta, hogy tiltják a vérátömlesztést, egyre inkább úgy tűnt számomra, hogy ezek arra az ősi vallásos szokásra vonatkoztak, melynek során húst és vért ettek egy imádati szertartás részeként. Egyáltalán nem úgy tűnt, hogy ezeket az írásszövegeket arra a modern életmentő orvosi gyakorlatra lehetne alkalmazni, melynek során az egyik személy véréátömlesztik egy másik személybe.

Visszaemlékeztem arra a tapasztalatra, amikor felfedeztem, mennyire tévedett a Mormon Egyház, amikor megpróbálta igazolni a „*Mormon Könyvét*” a Bibliából, kíváncsi voltam, vajon az Írásoknak nem ugyanolyan elferdítését hajtotta-e végre a Társulat. Nagyon zaklatott lettem emiatt, és azáltal, hogy a testvérekkel erről a tanításról és Bill haláláról beszélgettem, csak még zavarodottabbá váltam. Végül kényszerítettem magam arra, hogy eltávolítsam az elmémből mindezeket a kétségeket és kérdéseket a Társulattal kapcsolatban. Mindezek után is úgy éreztem, hogy ők Isten felkent szolgálói. Ők nem tévedhetnek, és ha tévednek is, hová mehetnék én? Mit tehetnék? Úgy döntöttem, hűséges Tanú maradok és tevékeny maradok az Új Világ Társadalmában.

Megdupláztam szántóföldi szolgálatomat az úttörőmunkában 1957 szeptemberében és októberében, s megpróbáltam teokratikus tevékenységekbe belefojtani gyanakvásaimat és kétségeimet. Carol és én ebben az időben jegyeztük el

egymást. Terveket készítettem arra vonatkozólag, hogy egy időre megszakítom az úttörőszolgálatot, amíg Carol is képesített nem lesz rá és aztán újrakezdjük az úttörőzést együtt, mint férj és feleség. Mindketten úgy terveztük, hogy dolgozni fogunk, pénzt teszünk félre azért, hogy vegyünk egy lakókocsit és egy jobb autót, és aztán csatlakozunk majd ahhoz a több száz házaspárhoz, akik ki nem utalt területen úttörőznek. Ahogy megvitattuk a jövőre vonatkozó terveinket, az úttörőszolgálat és esetlegesen a külföldi misszionárius munka lettek közös céljainkká. Carol szépen előrehaladt a tanulmányozásban és tevékeny volt a szántóföldi szolgálat minden fajtájában. Kéréssel fordultam a Társulathoz, hogy ideiglenesen vegyék le a nevemet az úttörők listájáról és ezt 1957. november 1-jével meg is tették. Carol és édesanyja a Kaliforniában, Riverside-ban megtartott körzetkongresszuson keresztelkedtek meg 1957. november 9-én. Lelkes tagjai lettek a Coltoni Gyülekezetnek és sokat tanúskodtak nem-Tanú rokonaiknak.

Úttörőszolgálatom utolsó két hónapja folyamán – most úgy hiszem – a Szent Szellem elkezdett lépésről-lépésre vezetni engem a felé a jelentőségteljes döntést hozó nap felé, amely napon szellemi szemeim megnyitottak, hogy lássák elveszett, bűnös állapotomat teokratikus rabszolgaként. Ez a nap volt újjászületésem napja Isten királyságába. Úgy tűnt, hogy lázas tevékenységem során, melynek célja az volt, hogy megfeledekzzem Bill haláláról, naponta vagy hetente több alkalommal is egyre több „újjászületett” kereszténnyel találkoztam a házról házra végzett munkában. Beszéltek nekem arról az örömukról, amit számukra az Úr Jézus Krisztus ismerete jelentett személyes Megmentőjükként és életük Uraként. Természetesen én meg azt mondtam nekik, hogy tévednek, és megsemmisítésre lesznek ítélve Armageddonkor. Hosszas vitáink voltak a megmentés tervéről, s ennek során összehasonlítottunk és megbeszéltünk sok Írásszöveget.

A Szent Szellem elvezetett engem egy idős férfi otthonába, akivel volt egy emlékezetes vitám, részleteire még ma is, közel tizenhat év után világosan emlékezem. Ennek a férfinak az édesapja egyike volt azoknak, akik C.T. Russell hatására az elsők között megtértek Kentuckyban, nagyjából a századforduló környékén. Az apa kolportőr volt (az „általános úttörő”, vagy „teljes idejű evangéliumhirdető” akkori elnevezése - a ford.) a „Millenniumi Hajnal Bibliatanulmányozói” között, ahogyan akkor Jehova Tanúit nevezték. Hithű Russellita volt, de aztán meglátta a Társulat tévedéseit és hibáit, s miután befogadta Krisztust és megkapta az „újjászületést”, elhagyta a Társulatot. Miután távozott, nagyon sokat utazott, meglátogatva azokat, akiknél otthagya Russell könyveit, és mielőtt meghalt, sikerült neki sokakat elvezetnie Jézus Krisztus megmentést jelentő ismeretéhez.

A halálos ágyán ez az ex-Russellita megbízta a fiát azzal, hogy folytassa C.T. Russell Pásztor tévedéseinek leleplezését és mutassa be Krisztust azoknak, akiket csapdába ejtettek Russell tanításai. A fiú hű maradt ahhoz az ígéretéhez, amit haldokló apjának tett. Úgy mutatta be nekem Jézus Krisztust, mint aki „az Út, az Igazság és az Élet” (János 14:6). Én elmondtam neki, hogy korábban „Mormon” voltam, de aki Jehova Tanúinál megtaláltam az igazságot. Ő azt felelte, hogy mindez egyáltalán nem segített rajtam, mivel senki nem mehet az Atyához, kizárólag Jézus Krisztus által. Erre én azt mondtam neki, hogy befogadtam a „világosságot” az „*Őrtorony*” folyóirat által. Ő azt mondta erre, hogy az egyetlen mód, ahogyan valaki világosságot kaphat az „*Őrtorony*” folyóirat által az az, ha meggyújtja. *[Ezt a képletes útmutatást a gyakorlatban*

nem tartjuk célravezetőnek. – a szerk.] Hogy ne hagyjam magam simán lepipálni egy ideig még érveltem vele, s megkíséreltem bebizonyítani neki azt, hogy a Biblia azt tanítja, hogy az embert a hite menti meg és a tanulmányozás, a tanúskodás, a kitartás, az engedelmesség és a jó cselekedetek. Ő megmutatta nekem, hogy minden egyes Írásszöveg, amit mi, Tanúk felhasználtunk fentiekhez ki lett ragadva a szövegkörnyezetből, vagy félre lett magyarázva. Természetesen ezt nem ismerhettem el előtte és végül látva, hogy semmire sem jutok vele, mérgesen „egy vén kecskének” neveztem és elhagytam a házát. („Kecskéknek” tartják Jehova Tanúi azokat, akik pusztulásra lesznek ítélve Armageddonkor a Máté 25:31-46 alapján – a ford.) Az ő utolsó szava az volt, hogy szeret engem és imádkozni fog azért, hogy Krisztushoz jöjjenek. Az ezzel az idős férfival szerzett tapasztalatom megmaradt bennem és a következő napokban sokat gondoltam a nekem tett tanúbizonyságára.

Ugyanezen időszak alatt történetesen épp a San Bernardino-i Keresztény Közösség lelkészének otthonát sikerült felkeresnem. Ő behívott engem és megvitattuk a Háromság és Jézus Krisztus istenségének témakörét. Megosztotta velem megindító bizonyágtételét arról, hogyan mentette meg a Jézus Krisztusba vetett személyes hite az alkoholista életmódtól. Krisztus megtisztította életét, megtartotta őt a Biola Főiskolán végzett tanulmányai alatt és a végzés után elhívta őt a szolgálatába. Az evangélium hirdetőjeként sokkal kevesebbet keresett, mint annak előtte üzletemberként. Azt mondta, hogy a Társulatnak a lelkészekre vonatkozó azon vádját, hogy pénzéhesek, lehet alkalmazni néhány liberális, modernista egyházi személyre, akik a „társadalmi evangéliumot” prédikálják, de nem alkalmazható az evangéliumi, a Biblia minden szavát szó szerint vevő egyházak átlagos, megélhetési gondokkal küzdő lelkészeire, akik valóban az igazi evangéliumot hirdetik. (A „társadalmi evangélium” tanítása a XX. század elején élte virágkorát az USA-ban, főleg liberális protestánsok hirdették. Lényege, hogy Krisztus második eljövetele előtt az emberi társadalomnak meg kell szabadulnia a fennálló problémáktól és alkalmaznia az egyház idevágó tanításait – a ford.)

Hosszasan megvitattuk kritikai észrevételeit a Társulat Új Világ Fordításának görög nyelvi tolmácsolását illetően. Visszaemlékezem arra, mennyire kényelmetlenül éreztem magam, amint hallgattam ennek az odaszentelt keresztény lelkésznek a cáfolatát minden egyes általam felhozott érveléssel kapcsolatban, amellyel próbáltam megvédeni a Társulat félrefordításait. Ahogy most visszatekintek erre, már látom, mennyire nevetségesnek, még inkább komikusnak kellett tűnnöm e lelkész számára, amint vitatkoztam vele a héber és a görög nyelvről. Én teljesen járatlan voltam ezekben a nyelvekben és a Szentírási szövegmagyarázat, az exegezis és hermeneutika tudományában. Ez a kedves keresztény férfi soha nem gúnyolódott rajtam, inkább szeretetteljesen, noha határozottan megmutatta nekem, hogy amennyiben a Tanúk ragaszkodnak a János 1:1 és más Írásszövegek Új Világ Fordítás szerinti értelmezéséhez, akkor mi politeisták (több istent hívők – a ford.) vagyunk, és nem nevezhetjük magunkat keresztényeknek. Egészen eddig az időpontig, a vérátömlesztés kérdését kivéve, én komolyan soha nem vontam kétségbe az Új Világ Fordítást és a Társulat hittételeit. Ő ideadta nekem Dr. Bruce M. Metzger *Jehova Tanúi és Jézus Krisztus* című vitairatát, hogy tovább tanulmányozhassam belőle azokat a hittételeket, amelyeket megvitattunk.

Ennek a vitairatnak az elolvasása és gyakori személyes tapasztalataim a „megmentett, újjászületett” keresztényekkel indítottak engem arra, hogy komolyabban kezdjem el tanulmányozni a Bibliát. Mindaddig Bibliaolvasásom jelentős részét az Órtorony-

irodalom tanulmányozásával együtt végeztem el. Most elkezdtem az Írásokat magukat tanulmányozni és ima-teljesen elmélkedni rajtuk. Óvatosan elkezdtem megosztani Carrollal néhány tapasztalatomat, amelyet azokkal a keresztényekkel kapcsolatban szereztem, akikkel találkoztam. Az újonnan megkeresztelt Tanú buzgóságával és lelkesedésével elutasította őket, mint bigott vallásosokat, akik teljes mértékben tévednek. Én azonban többé már nem tudtam őket ilyen könnyedén elvetni.

Miután abbahagytam az úttörőszolgálatot, tevékeny maradtam a szántóföldi szolgálatban, de a szívemet többé már nem adtam bele. Folytattam az összejövetelek látogatását és beszédeket tartottam, de éppen akkor veszítettem el a lelkesedésemet, amikor leendő feleségem buzgósága egyre nagyobb mértékben növekedett. Egész életem a Társulat köré összpontosult. Mindig megpróbáltam jó és hűséges Jehova Tanúja lenni. Követtem el hibákat és vétkeztem is, de mindig teokratikus maradtam hűséges elkötelezettségemben. A Társulat tanításaival és gyakorlataival szembeni kétségeim zavartak engem, és tudtam, hogy nem lehetek a végtelenségig ebben a lelkiállapotban. Nem akartam elhagyni a Társulatot, de azt eldöntöttem, hogy bármi áron is, de hagyni fogom, hogy „Isten legyen igaz” életemben. (Róma 3:3-4) Úgy okoskodtam, hogy ha Tanúkként a mi hitünk igaz és a Biblián alapul, akkor az őszinte és kritikus kutatás nem fogja megcáfolni azt.

Úttörőként emberek százait szólítottam fel arra, hogy vesse alá próbának a vallását. A *Legyetek Biztosak Minden Dolog Felől* című könyv Előszavában (5. old.) (Make Sure Of All Things angolul – a ford.) a Társulat arra buzdított minket, hogy tanulmányozzuk „a legfőbb tekintélyt ... a Szent Bibliát, Jehova Szavát”. Most, miután már négy éve tagja voltam a Társulatnak, arra készültem, hogy alávessem őket Isten Szava próbájának. Az előbb említett kiadvány kijelentette:

„De Jehova tanácsa még ennél is tovább megy. A legfőbb tekintély könyve nem azt kéri tőlünk, hogy az igazságnak egyetlen kijelentését is vakon fogadjuk el, hanem inkább azt, amit Isten prófétája így mond el: „Jöjjetek és gondolkozzunk együtt, mondja Jehova.”

Ez az, amiről úgy döntöttem, hogy megteszem. Korábban tévedtem, amikor a „Mormon” vallás tagja voltam. Lehetséges, hogy másodszor is félrevezettek és becsaptak, de most az Órtorony Társulat?

Egy napon bementem San Bernardinoban a Bibliai Könyvesboltba és ott találkoztam Robert Purcell lelkésszel, egy Déli Baptista Egyházhoz tartozó felszentelt szolgálóval. Elkezdtünk beszélgetni az Írásokról és hamarosan bemutattam magam Jehova Tanújaként, aki őszintén kutatja Isten Szavának igazságait. Újra azt kellett hallanom, hogy Jézus Krisztus „az Út, az Igazság és az Élet”. Ez alkalommal nem vitatkoztam, hanem azt mondtam, hogy amennyiben tévednék az én vallásomban és Jézus lenne „az Igazság”, akkor én Őt akarom. Akkor visszautasítottam azt, hogy átadjam életemet Jézusnak, mert először tisztázni akartam saját hitnézeteimet. Bob arra bátorított engem, hogy vásároljam meg *Az Órtorony Jehovája* (Jehovah of The Watchtower – a ford.) című könyvet, melyet Walter R. Martin és Norman H. Klann írtak. Ez egy átfogó ismertetés és leleplezés volt Jehova Tanúi történetéről, hitnézeteiről és Bibliaellenes tanításairól. Elkezdtem a könyvet gondosan tanulmányozni a Bibliával együtt. Ezt a könyvet Isten arra használta fel, hogy megnyissa szemeimet a Társulat „áltudományosságával” kapcsolatban. Korábban úgy gondoltam, hogy a Társulat

férfijai a legnagyobb bibliatudósok a világon. (Magam is ezt hittem – a ford.) Most, ha bármikor kérdéseim voltak, amelyekkel kapcsolatban több információt akartam kapni, megkérdeztem *mind* az „érett testvéreket” a gyülekezetemben, *mind* Bob Purcell tiszteletest. Az egymásnak ellentmondó válaszok, amiket tőlük kaptam, csak még inkább a Bibliához „kergettek” engem. Kutatásaim ezen teljes időszakában végig úgy hittem, hogy Jehova ki fog vezetni engem tanácstalan tétovázásomból az igazi igazsághoz.

Carol és én a Coltoni Királyság teremben házasodtunk össze 1957. december 28-án. John Stippich, egyik személyes barátunk és korábbi Bétel-szolga vezette le a szertartást. Ő egyszer azt mondta nekem, hogy a mi Társulati elnökünk, Nathan Homer Knorr aztán megalapozta a szerencséjét, ha valakiről ezt el lehet mondani. Ő a legfelső emeleten élt, luxuskörülmények között más Bételben szolgálókhoz viszonyítva. John elmondása szerint Knorr mindenből csak a legszebbet és a legjobbat kapta, és mindent megkapott, amit csak akart. John elmondta nekem, hogy ő olyan dolgokat ismert meg és látott korábban a Bételben, amelyek megingathatnák egy átlagos testvér hitét a Társulatban, ha tudna ezekről. Soha nem mondta meg nekem, mik voltak ezek a dolgok, kivéve azt, amikor elmondta, hogy a Társulat igazgatói sokkal jobban éltek, mint a többi ottani testvér a Bételben. Visszaemlékezem arra, hogy egyszer elmondta nekem azt, hogy mialatt ő a Bételben volt, az egyik testvér (Knorr kedvenceinek egyike) elmenekült a Bételből és „csatlakozott Billy Grahamhez”, miután írt egy levelet Knornnak, melyben leleplezte és vádakkal illette a Társulatot.

Összeházasodásunk után megpróbáltam megosztani a Társulattal kapcsolatos kételyeimet Carrollal. Provokáltam őt azzal a kijelentéssel, hogy ha a Társulat téved az Istennel kapcsolatos tanításában, akkor tévedhet más tantételeiben is. Sok győzködést követelt meg részemről, hogy rávegyem arra, egyezzen bele abba, hogy újra megvizsgálja a mi tanításunkat az Istenségről. Tanulmányoznunk kellett az Írásokat mind Társulat által kiadott, mind nem Társulati könyvek segítségével. Elkezdtünk hallgatni és nézni vallásos rádió és TV közvetítéseket, mint például Dr. DeHaan „Rádiós Bibliaosztály” című műsorát, Charles E. Fuller „Régimódi Ébredés” című műsorát, Billy Graham „A Döntés Órája” és Mike Perl „A Héber-Keresztény Tanú” című műsorait. Én gyakran találkoztam is Bob Purcell-lel, hogy megvitassuk Krisztus istenségét, a Szent Szellem istenségét és személy voltát, valamint más kérdéseket.

1958. január 1-et követően Carol és én a San Bernardino-Nyugat Gyülekezet tagjai lettünk. Engem kineveztek könyvtanulmányozási csoport-szolgának, de mindössze két hónappal később lemondtam. A Szent Szellem – én úgy hiszem – vezetett engem arra, hogy megkérdőjelezzek bizonyos Társulati gyakorlatokat és tanításokat egyre nyíltabb formában a gyülekezet-szolgákkal folytatott beszélgetéseimben. Amikor nem értettem egyet azzal, amit mondtak, megmondtam nekik. Merészségem felingerelte őket és azt mondták nekem, hogy jobb, ha vigyázok magamra, amennyiben megkérdőjelezem a Társulatot és tanításait. Néha egy egész hét is eltelt úgy, hogy akár egy órát is eltöltöttem volna a szántóföldi szolgálatban, és elkezdtem távol maradni néhány összejövetelről. Carol továbbra is járt – de nélkülem.

Úgy 1958. április 1-je környékén végre elfogadtam a Háromság Írás szerinti tanításának igazságát. Bibliatanulmányozásaim Bob Purcell Tiszteletessel, továbbá számos olyan könyv, mint „Az Őrtorony Jehovája” meggyőztek engem arról, hogy a Biblia azt tanítja, Jézus Krisztus azt állította magáról, hogy Ő Isten, és valóban az, valamint, hogy a Szent Szellem Személy és egyben Isten is. Bob megörült, amikor meghallotta, hogy elfogadtam

ezt az Írás szerinti tanítást, de amikor Carol tudomást szerzett róla, nagyon mérges lett. Néhány nagyon komoly vitánk volt a Bibliai tanításokról vele. Édesanyja és mások arra buzdították őt, hogy hagyjon el engem és egy ideig magam sem tudtam, hogy házasságunk vajon kitart-e a továbbiakban.

1958 áprilisának vége felé „Szellemi Élet” címmel konferenciát tartottak a Hit Bibliai Egyházában, San Bernardinóban. Részt vettem rajta szerda éjjel és hallottam Dr. John Walvoord-ot, a Dallasi Teológiai Szeminárium rektorát, aki a „Szent Szellem Gyümölcse” címmel tartott előadást. Ez olyan volt számomra, mint víz a szomjazónak. Az összejövetel után megvitattam a kérdést vele, és még akkor is érveltem néhány Társulati tanítással kapcsolatban, amelyekben még mindig hittem. Ő megkérdezte tőlem, hogy megkaptam-e már az újjászületést. Amikor „nem”-mel válaszoltam, ő azt mondta nekem, hogy szellemi értelemben én a kocsit kötöm a ló elé. Ő azt mondta nekem, idézve az 1 Korinthus 2:14-et, hogy én, mint „nem lelki ember” („természetes ember”, „testies ember” Károli szerint. – a ford.) nem érthetem meg, vagy fogadhatom be Isten Szellemének dolgait, mert azok el vannak rejtve az olyan személy előtt, aki szellemileg halott, mert ezeket a dolgokat csak „lelki módon lehet megítélni”. (vagy megérteni, befogadni – a ford.) Dr. Walvoord kijelentette, hogy nekem „újjá kell születnem”, másképp soha nem fogom „látni” vagy belépni Isten Királyságába. A János 14:16,17,26; 16:7-11,13-15 – őt idézve megmutatta nekem, hogy az után, hogy megkaptam az újjászületést, a Szent Szellem „el fog engem vezetni minden igazságra.”

Következő éjszaka visszatértem, hogy meghallgassam Dr. Dwight J. Pentecost ige hirdetését „A Szent Szellem Elleni Bűn” címmel. Ez a tanítás volt számomra az utolsó csepp a pohárban. Amint ott ültem a padban rájöttem, hogy fordulóponthoz érkeztem életemben. Tudtam, hogy amennyiben aznap éjjel úgy sétálok ki a templomból, hogy nem fogadom el Krisztust, tényleg vétkeznék a Szent Szellem ellen. Ennek ellenére megtagadtam azt, hogy előre menjek, amikor a meghívás felhangzott. Az utolsó dicséretet elénekelték, és ima után a szolgálat befejeződött. Szavakkal nem lehet megfelelően leírni a következő néhány perc során bennem dúló érzéseket. Úgy hiszem olyan közel voltam, amennyire csak lehetséges ahhoz, hogy megtapasztaljam „a földi poklot”. Minden Jehova Tanújaként szerzett múltbeli tapasztalatom keresztülfutott az elmémen. Hogy megtegyem azt, amiről tudtam, hogy meg kell tennem, majdnem mindent elvehetett tőlem. Carol elhagyhat engem. Tanú barátaim megtagadhatnak engem. Minden erőfeszitésem és eredményem, amit Tanúként tettem és elértem semmivé válhat. Saját édesanyám is ellenem fordulhat. De ekkor imádkoztam az én mennyei Atyámhoz, hogy adja meg nekem a bátorságot ahhoz, hogy azt tegyem, ami helyes. Megláttam Bob Purcellt és azt mondtam neki könnyekkel a szemeimben: „Bob, nem tudok elmenni ma éjjel anélkül, hogy el ne fogadnám Jézust, mint az én Megmentőmet.” Egyszerűen nem tudtam többé halogatni ezt a döntést.

Ketten bementünk egy imaterembe, letérdeltünk és először Bob mondott el egy imát, melyben hálát adott az Úrnak az én döntésemért. Azután én imádkoztam nagyon komolyan, megvallva magamról, hogy önző, öngazoló, vallásokban hívő bűnös vagyok. Arra kértem Istent, hogy bocsássa meg minden bűnömet. Arra kértem az Úr Jézus Krisztust, hogy jöjjön be szívembe és életembe. Hit által kijelentettem, hogy Isten Szavának drága ígéretei nekem szólnak. Egy Jézus Krisztusban levő új emberként álltam fel, életemben először betelve békével és örömmel. Úgy éreztem, mintha egy hegyet emeltek volna fel vállaimról.

Amikor aznap éjjel hazatértem, elmondtam a feleségemnek, milyen döntést hoztam és milyen örömöm van az Úrban. Olyan érzésem van, mint annak, aki végre szabad. Elmondtam neki, hogy én most már megszabadultam az Órtorony-rabszolgaság láncaitól. Tekintet nélkül mindenre, ami történt én nem akartam, hogy többé bármi közöm legyen a Társulathoz. Én tényleg nem tudtam, miként fog ő reagálni erre. Meglepődtem és nagyon megkönnyebbültem, amikor meghallottam. Ő azt mondta, hogy tiszteletben tartja azt a döntésemet, hogy elfogadtam Krisztust az én Megmentőmként. (Ő úgy cselekedett, mint a Keresztény Egyház egyik gyermeke.) Nehéz volt számára megérteni, miért döntöttem úgy, hogy elhagyom a Társulatot és belátni azt, miért nem lehetek „újjászületve” úgy, hogy megmaradok Jehova egyik Tanújának. Ő és az édesanyja egyszer már úgy hitték, hogy ők „újjászülettek”, ennek ellenére eljöttek „az igazságba”. Elmondtam neki, hogy őket becsapták és megtévesztették.

Az ezt követő napokban a Biblia valójában olyan lett számomra, mintha egy új könyvet látnék. Félretettem minden Órtorony-irodalmat és kizárólag Isten Szavát tanulmányoztam. Krisztusnak a János 16:13-ban elhangzó ígérete a szellemi vezetéssel kapcsolatban élő valósággá vált számomra. A Bibliaversek úgy tűntek számomra, mintha csak kiugranának a lapokról, amint olvastam azokat. Olyan voltam, mint egy éhező ember, aki letelepedik egy lakomához. Elkezdtem rendszeresen templomba járni, s néha Carol is elkísért. Ő gyorsan elkezdte megérteni Isten Szavának igazságait, ahogy együtt tanulmányoztuk azokat és imádkoztunk. A körzetszolga és helyettese látogatására volt szükség ahhoz, hogy felnyissa szeméit az igazságra a Társulattal kapcsolatban.

Ez a két „testvér” azzal kezdte, hogy kérdőre vont engem azzal kapcsolatban, hogy hiányozom az összejövetelekről és nem végzek semmilyen szántóföldi szolgálatot (azaz nem prédikált – a ford.). Amikor elkezdtem bizonyosságot tenni a megmentéssel kapcsolatos tapasztalatomról és arról, hogy elfogadtam Jézus Krisztust, mint Jehova Istent testben, ők nagyon mérgesek lettek és „gonosz szolgának” neveztek engem. Én nyugodt maradtam és folytattam a tanúskodást nekik Jézus Krisztusról. Írásszövegeket osztottam meg velük, amelyek bizonyították, hogy Krisztus az Isten, hogy ő teljes megváltást biztosított a Kálvárián, hogy Ő feltámadott, felment a mennybe és vissza fog térni az Ő fizikai testében, és hogy a Szent Szellem Személy és Isten. Ők megpróbálták megcáfolni ezeket az Írás szerinti igazságokat, de nem sikerült nekik. Carol jelen volt, megfigyelve mindent, ami történt az eme szolgálattal való összetűzésem során. Megpróbáltak lehurrogni engem, de nem engedtem meg ezt nekik. Akkor elkezdtek egyik témáról a másikra ugrálni, hogy megőriznék méltóságukat és tekintélyüket Carol előtt. Én visszatereltem őket az Istenség témakörére és nem engedtem ettől eltérniük. Végül a gyülekezetszolga rám ordított: „Te azt hiszed, többet tudsz a Társulathoz is, igaz?” Ezt válaszoltam: „Igen, én hiszem, hogy többet tudok a Szentírásról, mint az Órtorony Társulat, mivel a Szentlélek bennem van.” Ez a válasz annyira méregbe hozta őket, hogy elkezdtek becsapni és gyalázni a jellemem és a szolgálatomat. Azt állították, hogy igazából én soha nem voltam jó Tanú, silány előadásokat és beszédeket tartottam, lusta voltam és gyenge minőségű úttörő. (3) A mai napig elismerték San Bernardinóban, hogy mintaképe vagyok annak, amilyennek egy Társulati hírnöknek és úttörőnek lennie kell. Sok Tanú mondta azt Carolnak, hogy mennyire szerencsés, amikor összeházasodik egy ilyen tiszta, teokratikus fiatal emberrel. Ekkor Carol a védelmemre kelt és azt mondta nekik, hogy hazudnak azon dolgokkal kapcsolatban, amiket rólam mondanak. Elmondta nekik, hogy először megörült, amikor meglátta, hogy jönnek, mivel azt remélte, hogy ők majd szeretetteljesen rámutatnak a tévedésemre

és így képesek lesznek majd visszanyerni engem a Társulatnak. Az ő utálatos viselkedésük és rágalmazó megjegyzéseik csak azt mutatták meg neki, hogy ők nem keresztények, és hogy én vagyok az igazi keresztény.

3. Ez a támadás korábbi „testvéreim” részéről nem volt összhangban azzal a levéllel, amit az Órtorony Társulattól kaptam 1959. február 21-i dátummal, amely kijelenti: „Munkálkodásod minőségére és mennyiségére még mindig emlékezünk és értékeljük azt. Ez okból küldjük most neked ezt a levelet.”

Ez után az esemény után Carol megszüntette a kapcsolatot Jehova Tanúival és folytatta a szellemi növekedést, aminek érdekében együtt imádkoztunk, tanulmányoztuk a Bibliát és látogattunk egy evangéliumot hirdető egyházat. Miután bizonyoságot tettem édesanyámnak, ő is elhagyta a Társulatot. Fivérem úgyszintén meglátta a tévedéseket a tanításaikban. Szüleim később az egyik Baptista Egyház tagjai lettek, amely a Déli Baptista Konvencióhoz tartozott. (Konzervatív teológiát valló Baptista Egyházak Egyesülése – a ford.) Carol édesanyja még egy évig aktív Tanú maradt, miután mi elhagytuk a Társulatot. Volt néhány szenvedélyes vitánk vele különböző témákkal kapcsolatban. Úgy gondolta, engem megtévesztettek, én pedig félrevezettem a lányát. Folytattuk a bizonyágtételt neki a Jézus Krisztusba vetett hitünkről és „a hitről, amely egyszer s mindenkorra a szenteknek adatott.”(Júdás 3) Az, hogy ő továbbra is tantételekkel kapcsolatos vitákat folytatott Carollal, a Társulat tanításának megszegése volt, melyben tiltották a közösséget és az egy társaságban léteget egy „gonosz szolgálóval”. Ethel úgy érezte, hogy a Társulatnak nincs joga ahhoz, hogy eltiltsa őt egy ilyen kapcsolattól saját gyermekével. Ez alatt az idő alatt olvasott egy könyvet a megmentés nagyszerű tanításáról. Még ma is meséli, hogyan vette föl a könyvet, olvasott egy néhány oldalt, jött méregbe az által, amit olvasott, majd tette félre a könyvet újra, majd később megismételte az egész eljárást. Mindazonáltal lassan végigolvasta és megtanult sok igazságot az Írásokból. Kételyek fejlődtek ki benne a Társulat néhány tanítására vonatkozóan, mint például a 144.000 azonosítása az egyedüli csoportként, akik a mennybe fognak menni és azt a nézetet illetően, miszerint a „felkent osztály” jelenti az „angyalokat”, akik a prédikálást végzik a Jelenések könyvében.

A körzetkongresszus egyik délelőttije eljuttatta az Ethel életében forrongó válságot a tetőpontjára. A Bibliavers, amit aznap megbeszéltek, mielőtt kimentek a szántóföldi szolgálatba a János 3:16 volt. Ethelt megbotránkoztatta, amikor azt hallotta, hogy Jézus nem azért halt meg, hogy megváltsa a bűnös emberek világát, hanem helyesen szólva Jehova Tanú Új Világ Társadalmáért és Társulatáért. Ő nem volt képes elfogadni egy forrón szeretett Bibliavers ilyen magyarázatát, amely Bibliavers világosan kijelenti, hogy Krisztus meghalt, hogy „aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Ethel felhívta telefonon Dema White-ot, azt a Tanút, aki elhozta őt „az igazságba” és tájékoztatta, hogy el fogja hagyni a szervezetet. Beszüntetett minden tevékenységet a Tanúkkal Coltonban és visszatért korábbi hitéhez a kereszténységben. A férje – akit soha nem kereszteltek meg – felhagyott azzal, hogy higgyen a Társulat tanításainak, miután Ethel rámutatott neki néhány tévedésükre. Ethelt később kiközösítették, miután visszautasította, hogy megjelenjen egy Bírói Bizottság előtt. (Szó

szerint „kiközösítő bizottság” szerepel – a ford.) Ő most tevékeny tagja a Coltoni Közösségi Egyháznak.

[Szerkesztői megjegyzés: Walter Davis történetét teljes mértékben autentikusnak tartom. Annyit szeretnék csupán megjegyezni, hogy az ő története az újjászületéséről nem azt példázza, hogy ennek az eseménynek feltétlenül és pontosan olyan módon szükséges bekövetkeznie más hívő emberek életében is, ahogyan ő beszámol róla. Ezt részben már a jelenlegi rész maga is jól bemutatja, ahogyan rokonainak történetét olvassuk, részben a könyv korábbi fejezetei is ezt mondják, illetve a keresztyének egyetemes tapasztalata is így mutatkozik meg. Hívő emberként annyit szeretnék csak mondani, hogy Isten gyermekeit elsősorban nem az újjászületésük vagy megtérésük módjairól lehetséges vagy szükséges felismerni, hanem a gyümölcsöikről.]

Mivel mi elhagytuk a szervezetet Jehova Tanúi nem beszélnek velünk, sőt otthonunkban sem látogatnak meg azért, hogy tanúskodjanak nekünk. Nem vagyunk biztosak abban, hogy vajon kiközösítettek-e minket valaha is a Társulattól, mivel soha nem kaptunk semmilyen levelet, amelyben értesítettek volna bennünket egy ilyen cselekedetről. Soha nem mondták nekünk, hogy jelenjünk meg a szokásos módon egy Bírói Bizottság (a szövegben „kiközösítő bizottság” áll – a ford.) előtti meghallgatáson. Ami minket illet számunkra valójában nem jelent semmilyen különbséget az, hogy megtudjuk, önként hagytuk el a Társulatot, vagy szándékosan távolítottak el onnan. Semmilyen vágyat nem éreztünk arra, hogy valaha is visszatérjünk, mivel meg lettünk szabadítva a szellemi vakság sötétségéből és befogadtuk Isten dicsőséges fényét. (2 Kor 2:3-4) Bizonyosságtételünk ugyanaz, amely Pálé a 2 Korintus 4:6-ban: „mert isten, aki azt mondta, hogy a sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a szívünkben, hogy felragyogjon Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.” (Károli újonnan revideált kiadás most és a továbbiakban is – a ford.)

Amíg Jehova Tanúja voltam életemet a „jó cselekedetekre” törekvés jellemezte, azért, hogy helyeselt állapotot érjek el Istennél. A megmentés volt az a cél, amely felé komolyan törekedtem. Mint a „más juhok földi osztályának” egyike abban reménykedtem, hogy személyes hűségemről fogok tanúsítványt kiállítani, s így igazolni fogom Jehova nevét életem által. A sok jó cselekedet alapvető volt ahhoz, hogy megmentést nyerjek el a földi paradicsomba Armageddon után. Soha nem volt semmilyen biztosítékom a megmentésemre; ez valami olyan volt, amit a helyes viselkedés és a teokratikus rabszolgaként végzett jó cselekedetek által lehet megszerezni. Minden erőfeszitésem ellenére sem volt személyes kapcsolat az Úr Jézus Krisztussal. Ha egy Tanú nem marad meg a feddhetetlenség megbízható útján, elveszíti esélyét arra, hogy elnyerje az örök életet. Tanú koromból visszaemlékezem arra, hogy hallottam olyan emberekről, akikről azt mondták: „Mivel ő elhagyta a Társulatot, le lesz vágatva Armageddonkor és már elveszítette minden reményét az örök életre.” Ez a tanítás még a 144.000 „mennyei osztályára” is vonatkozott. A Tanúk megmentésre vonatkozó terve elsősorban valakinek a személyes jó cselekedeteire alapult. Minden egyes Tanú munkálta az útját az örök életre és ugyanakkor nem tudhatta, hogy ő meg van-e mentve.

Amikor elhagytam az Órtorony Társulatot arra lettem ösztönözve, hogy eljussak a Tanúkhöz és megnyerjem őket Krisztusnak. A számuk még nem túl nagy, de vannak néhányan, akik eljutottak Jézus Krisztus megmentő ismeretére az én bizonyosságtételem által. Számos evangéliumi egyházban tartottam előadásokat azért, hogy segítsék a többi

kereszténynek jobban megérteni a Tanúkat. Jó néhány embert, aki a Tanúkkal tanulmányozott és elgondolkodott azon, hogy csatlakozik a Társulathoz sikerült eltéríteni ettől a hibás döntéstől és Krisztushoz irányítani. Én nem gyűlölöm Jehova Tanúit. Mint volt testvéreimet szeretem őket. Pál szavait felhasználva az Izraelre vonatkozó kívánságát tekintve, ami a Róma 10:1-3 verseiben vannak megírva, őszintén mondhatom:

Testvéreim, szívemből kívánom és könyörgök értük (Jehova Tanúiéért) Istenhez, hogy üdvözüljenek. Mert bizonyoságot teszek felőlük, hogy van bennük Isten iránti buzgóság, de nem a helyes ismeret szerint. Mert nem ismerik Isten igazságát, hanem a magukénak igyekeztek érvényt szerezni, és Isten igazságának nem engedelmessé váltak.

Keresztényként most már az elmúlt tizenhét évben életemet a Jézus Krisztusba, mint személyes Megmentő Istenembe vetett mély és megingathatatlan hit jellemezte. Most már személyes kapcsolatban vagyok Jézus Krisztussal: ez a legcsodálatosabb dolog életemben. Én megmaradok Jézusban és Ő megmarad bennem. (János 15:4-5) Felhívok minden Jehova Tanúját, akinek lehetősége van elolvasni bizonyágtételemet, hogy kövesse az én eljárásomat. Hagyja ott az Őrtorony rabszolgaságát. Legyen új emberré Jézus Krisztusban „újjaszületés” által. Isten gyermekének – aki a Szent Szellem által újraszületett – az átalakított élete a szabadság, az öröm és a béke élete. Feleségem, fiam és én gyakorló keresztények vagyunk, aktív tagjai a San Bernardino-i Első Baptista Egyháznak. (First Baptist Church angolul – a ford.) Én jelenleg tagja vagyok a Presbitériumnak, elnöke vagyok az Evangelizációs Bizottságnak és egyik vitavezetője vagyok a Bibliatanulmányozó Közösségnek. Megosztjuk a Jézus Krisztusba vetett hitünket a Szent Szellem ereje által és az eredmények elérését Istenre bízjuk.

Ti, akik még mindig meg vagytok béklyózva az Őrtorony rabszolgaságának láncai által, ima teljesen olvassátok el ezeket a szavakat. Jehova Isten jobban szeret titeket, mint ahogy a Társulat valaha is leírhatná azt. (János 3:16; 10:10; Róma 5:6-8) Ti pont olyan bűnösök vagytok a ti vallásotokban, mint a Társusból való Saul volt: azt keresitek, hogyan alapozzátok meg saját igazságosságotokat jó cselekedetek által. (Róma 3:23; 6:23) Istenhez csakis Jézus Krisztuson keresztül jöhetek. Ő és egyedül Ő Jehova egyetlen megoldása az emberek bűneire. (Róma 5:8; 1Kor 15:3-6; János 14:6) Nektek szükségetek van arra, hogy egyénenként elfogadjátok az Úr Jézus Krisztust, mint a ti Megmentőtöket és Uratokat. (János 1:12; Efezus 2:8-9; Jel 3:20) Miután megkaptátok az újjaszületés ajándékát (János 3:3, 5-7) a Jézus Krisztusba vetett személyes hit által, megtudhatjátok, hogy örök életetek van, amit már most is birtokoltok. (1 János 5:11-13) Ezek a versek a legrágább biztosítékot jelentik számomra és nagyszerű vigasztalásomra szolgáltak, miután elhagytam a Társulatot.

Új életünket Krisztusban hit által kaptuk és hit által éljük, nem érzelmek vagy pusztán ismeret által. Amint Pál kijelenti: „az igaz hit által él.” (Róma 1:17) A Jézus Krisztusban való örök életre szóló biztosítékunk Isten Szavának tekintélyére alapul, (1 János 5:9-13) továbbá a bennünk lakozó Szent Lélek bizonyágtételén (Róma 8:16) és átalakult életeinken, miután befogadtuk Krisztust. (János 2:3-6) Krisztus testének – amely nem megosztott – egyik tagjaként (1 Kor 12:1-27) osztozom minden igaz keresztény azonos reménységében: hogy Krisztussal leszek a mennyben. (János 14:1-3) A keresztények a Pál Efezusiaknak írt levele 4:4-6 versei szerint ugyanazon egy reménységre lettek elhívva, nem pedig kettőre, amint azt az Őrtorony Társulat tanítja. Nincs földi és

mennyei osztály közötti megkülönböztetés a keresztények között: mi egy nyáját alkotunk Krisztusban. (János 10:16)

Az elmúlt tizenhét év során Jézus Krisztus tanúja voltam. Valójában soha nem ismertem vagy tapasztaltam mennyei Atyám szeretetét addig, amíg Jézus ki nem jelentette Őt nekem, amit a Társulat soha nem tett meg. (Máté 11:25-27) Az Őrtorony vallásának nehéz igáját felváltotta az az iga, amit a Máté 11:28-30-ban írnak le. Habár korábbi „teokratikus” barátaimnak az Őrtorony Társulattól most semmi köze nem lehet hozzám, én Pállal együtt el tudom mondani:

De amik nekem egykor nyereségek voltak, azokat kárnak ítélem Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének gazdagsága miatt; akiért kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek mindent, hogy Krisztust megnyerjem, és benne olyannak bizonyuljak, mint akinek nincs saját igazságom,... hanem a Krisztusban való hit által van igazságom, Istentől való igazságom a hit alapján: hogy megismerjem őt és feltámadásának erejét és az ő szenvedéseiben való részesedést... [Filippi 3:7-10]

Amikor leírtam ezt a történetet arról, hogyan jutottam odáig, hogy elhagyjam Jehova Tanúit, nem kerestem semmilyen személyes dicsőséget vagy hírnevet. (Gal 6:14) Bizonyságtételemet egy, a mennyei Atyánkhoz intézett imával fejezem be, hogy Ő bárcsak megáldaná élettapasztalataimnak ezt a beszámolóját, hogy az Jézus Krisztus felmagasztalására szolgáljon. Bárcsak az olvasó csatlakozna ezen sorok írójához az Ő dicséretében, akit

Isten is felmagasztalt..., és olyan nevet ajándékozott neki, amely minden név fölött való, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyeieké, földieké és a földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére. [Filippi 2:9-11]

Ha eme bizonyágtétel olvasója egy tévesen elnevezett „Jehova Tanúja”, én meghívom őt, hogy fogadja el az én Uramat, Jézust, mint személyes Megmentőjét. Tagadja meg az Őrtorony Társulat tévtanításait. Hagyjon fel azzal, hogy vallásos jó cselekedetekben bízik. Ha továbbra is a Társulatba veti a hitét, az csak oda fog vezetni, hogy egy napon a Megmentő ezen szavai vonatkoznak majd rá: „Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők.” (Máté 7:23) Ha segítségül fogja hívni az Úr Jézus Krisztust vallásoskodó bűnősként, Ő meg fogja neki bocsájtani minden bűnét. (János 14:14) Kérje az Úr Jézus Krisztust, hogy mentse meg őt, és Ő úgy fog tenni. (Róma 10:11,13) Olyan emberként, aki új hívő Jézus Krisztusban, átalakított élete a benne élő Megmentő „kiélése” lesz. (nehezen lefordítható angol szófordulat – a ford.) Akkor Pállal együtt képes lesz kimondani: „Krisztussal együtt megfeszítettem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.” (Gal 2:20)

„A Kőszikla”

Reménységem Kősziklája

Jézus vére, s igazsága.

Nem bízom Szervezetekben,

Jézus neve vezet engem.

Jézus Kőszikláján állok,

Minden mást homoknak látok.